

Cato kun juttuja julisti
ennen aikaan Rooman vallan,
hän lopetti ain Karthagohon,
tuhoa paikalle povaten,
hävitystä kaupunkihin.

Caton kerho suomalainen
veikeillyt on vuosikaudet.
Karthago ei kyllä kohde,
kysymys on kirkostamme,
piiloviestistä takana.

Catomme, tää lempilapsi,
karismaattinen kaveri,
julkituonut on sen meille:
"Tuhottava on tapamme,
kotimaa ja terve tunto."

Nyt on vuosi viisitoista,
kaksituhatta luvulla.
Pöytään lyöty uusi aihe:
"Siivottakoon Suomen koulut
joutavuuksista Jumalan!
Virtaan virret, suohon saarnat,
enkelit pois porteiltamme!

Kysyy poika pankon päältä,
jurisee jo jullikkakin:
"Eikö tuossa kyllin liene,
jos voi viisaasti valita:
uskonto tai eetee-oppi?
Tarvitaanko vielä riita,
jota jälleen hehkutamme?"

Haukotteli huuliveikko,
vääräleuka vänkytteli:
"Kohta eessä kansan vaalit!
Näin me saamme konflikteja,
kiistelyä kylliksemme.
Meno ei käy pitkäks meillä,
medialle herkkuhetket!"

Vielä haastoi harvahammas,
luukkupöksyinen puhisi:

Karismaattinen kapine

Kirjoittanut Raija Mäkelä-Eskola

"Kun on kyllin kiukuteltu,
roiskittu ja riepoteltu,
siitä syntyypi säpinä,
kiakkovieraiden kapina.
Miten turvaamme tupamme,
pelastamme porstuamme?"

Urahteli ukkoraaju
partahaivenet päristen:
"Vartijamme, liktorimme,
nettiselkää suojelevat,
työmme toimeksi panevat.
Se on heille helppo homma.
Siellä vitsakimpuihansa
valtaa piilossa pitävät.
Kun on tarpeen voiman näyttö,
karismakirves vain koholle!"